

[Glønborg]

kan vi ikke stemme for, at det bliver stående blandt de tolv. Vi synes, der er mange andre lande at pege på.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at vi ikke vil risikere at blive taget til indtægt for planen som helhed, for vi har bemærket, at der i tallene fremover efter 1992 også står »fortsat 1 pct.« Nu er det ganske vist ikke det, vi skal tage stilling til i dag – det er finanslovsstof senere hen – men vi vil gerne give også det signal her i dag, at vi ikke er indstillet på, at der skal køres ligeud efter 1992. Vi kan tale om stigningstakten, men vi er indstillet på, at vi skal højere op i et eller andet tempo, som vi nu kan finde frem til.

Vi ved godt, at dette udspil skal komme fra regeringen, og jeg vil bare sige, at vi i Kristeligt Folkeparti udmærket kender samarbejdsvilkårene i en regering, og jeg vil bare sige, at vi vil ønske Det Radikale Venstre god arbejdslyst blandt regeringspartierne til at sørge for, at der kommer til at stå det rigtige i de finanslovsforslag, der kommer frem. Vi skulle ikke gerne opleve det, som lå i finanslovsoplægget fra de sidste år i den socialdemokratiske regerings levetid. Vi skulle gerne have det, som vi har holdt under hele firkloverregeringen, og som også fortsætter nu her med en fortsat stigning.

Dernæst vil jeg gerne sige om Socialistisk Folkepartis dagsorden, at vi er enige i det allerreste af det, der står i den. Vi synes som sagt heller ikke om forskydningen af andelen af bistandsmidler fra landene syd for Sahara til Asien. Vi vil altså som sagt også afvise Thailand. Men vi synes ikke, der er grund til at skippe Egypten. Skulle vi gå så hårdt til værks, skulle vi efter vores mening også afskedige Indien, eftersom kriterierne for Egypten og Indien er de samme.

Steenholdt (Grønl.):

Det er meget sjældent, jeg blander mig i debatter, som ikke har direkte berøring med de grønlandske spørgsmål. Men jeg føler trang til for en gangs skyld at sige et par ord i forbindelse med denne forespørgselsdebat.

Tanken om at støtte visse udviklingslande økonomisk har jeg altid haft sympati for, selv om det somme tider for mig – og efter min mening også for nogle danske – kan være underligt, at man i Danmark umiddelbart har råd til at give millioner til ulande og samtidig har meget besvær med at hjælpe ulykkeligt stillede danske statsborgere – skal vi sige i Vestjylland.

Jeg er imidlertid klar over, at Danmark med sin position i verden geografisk og økonomisk og som partner i det europæiske samarbejde har en forpligtelse til at hjælpe ulykkeligt stillede i fremmede lande.

Der er forekommet kritiske bemærkninger om den måde, Danmark hjælper ulande på. Man kan blive usikker over for spørgsmålet, om det er de rigtige lande, der får hjælp, om det er de rigtige kanaler, der bliver brugt, og om hjælpen burde have været realiseret anderledes.

Før hjemmestyret blev indført, fik vi i Grønland bistand fra Danmark, som var øremærket til bestemte opgaver. Beslutningerne blev taget i Danmark, og danske arbejdere blev sendt til Grønland for at varetage opgaverne. Vi var tilskuere til, hvad der skulle gøres i vores eget land på andre folks præmisser.

Under Udenrigsudvalgets rejse mødte jeg i Nepal en mand, som var blevet direktør i mejeriet ved hjælp af sin uddannelse på et mejeri et sted i Jylland. Han talte nepalesisk, og han tilrettelagde sammen med sine landsmænd arbejdspladsen på stedet. Det er trods alt dem, der ved bedst, hvor skoen trykker i deres eget land.

Måske bør man stille det spørgsmål, om hjælpen er bedre anvendt ved at give et antal unge fra ulande et ophold i Danmark til oplæring i forskellige fag frem for at sende danskere ud til ulande.

Det er endvidere min opfattelse, at folketingsdelegationsrejser til lande, der modtager hjælp fra Danmark, er gavnlige og velbegrundede. En konkret viden om det, man skal tage beslutning om, er altid at foretrække frem for at bygge en beslutning på andres vurderinger.

Helle Degn (S):

Som deltager i både Finansudvalgets og Udenrigsudvalgets bistandsrejser var det godt selv at kunne konstatere, at de syv hovedprincipper, som Folketinget besluttede sig for i maj 1988, bliver loyalt fulgt og dermed skaber bedre sammenhæng mellem mål og midler.

Det, som stod klart for flere af os, var også, at den manglende donorkoordinering eller landegoismen desværre giver for stor risiko for, at selv de mest underlige projekter ser dagens lys i vores samarbejdslande. Med den decentralisering af personalet i Danida, som vi vedtog, har